

Mál nr. 289/2013**M****og****Vátryggingafélagið V v. slysátryggingar launþega K
Kona rann til og ökklabrotnaði þ. 1.4.2010.****Gögn.**

1. Málskot móttakið þ.30.8.2013 ásamt fylgiskjöllum 1-17
2. Bréf V dags. 16.9.2013.

Málsatvik.

M var á leið í heitan pott og rann til og missteig sig. M fann strax til mikilla verkja og var flutt með sjúkrabíl til aðhlynningar og fór í aðgerð daginn eftir þar sem hún hafði tvíbrotnað á ökkla. M krefst bóta úr frítímaslysátryggingu launþega hjá K og af hálfu M er því haldið fram að tilkynningarfrestur skv. 124.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 hafi byrjað að líða í fyrsta lagi í árslok 2010 þar sem stöðugleikapunktur var metinn þ.12.8.2010 þegar ljóst hafi verið að tjón M væri varanlegt. Þá vísar lögmaður M til þess að hann hafi gert reka að því að fá upplýsingar um frítímaslysátrygginguna og síðan haft samband við V til að fá upplýsingar um málið og sent V kröfubréf. V hafnar bótaskyldu og telur að slysið hafi verið tilkynnt of seint sbr. 124.gr. laga um vátryggingasamninga, en það hafi verið tilkynnt með bréfi þ. 13.12.2012. V segir að engin gögn liggi fyrir um að lögmaður M hafi sent fyrirspurnarbréf til V þ. 4.10.2011, en þó svo hefði verið þá skipti slík fyrirspurn ekki máli hvað tilkynningarfrest varðar skv. 124.gr. vátryggingasamningalaga. V byggir á því að M hafi hlotið slæmt ökklabrot og þurft hafi að gera aðgerð á ökklanum strax í kjölfarið og telur V að M hafi þegar á þeim tímapunkti mátt vera ljóst að hún kynni að eiga kröfu í launþegatryggingu K hjá V., en verði ekki á það fallist þá telur V rétt að miðað sé við stöðugleikatímamark M þ. 12.8.2010 enda ljóst að eftir þann tíma hafi ekki orðið breytingar á heilsufari M, en formleg krafa í launþegatrygginguna hafi verið gerð fyrr en eð tjónstilkynningu þ. 3.12.2012 eða rúmum tveimur árum eftir að stöðugleikapunktur var náð.

Álit.

M þurfti að fara í aðhlynningu á slysadeild strax eftir að hún varð fyrir slysinu þ. 1.4.2010 og fór í framhaldi af því í aðgerð vegna ökklabrots. Í matsgerð sem lá fyrir 20. júní 2011 var ástand hennar metið stöðugt frá 12. ágúst 2010 og líkamstjón hennar metið til varanlegra afleiðinga. Af gögnum málsins má ráða að atvik að baki kröfu M, í skilningi 1.mgr. 124.gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, hafi verið komin fram á árinu 2010 þegar heilsufar hennar er orðið stöðugt. Formleg krafa frá M í launþegatryggingu K hjá V barst V ekki fyrr en þ. 22.11.2012 löngu eftir að ársfrestur umrædds ákvæðis var liðinn. Þegar af þeirri ástæðu á M ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega K hjá V. Fyrirspurnarbréf sem lögmaður M segist hafa sent þ.4.10.2011 um vátryggingar Kópavogsbæjar kemur ekki í stað tilkynningar skv. 124.gr. laga um vátryggingasamninga og hefur ekki þýðingu í máli þessu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega K hjá V.

Reykjavík 15.10.2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.